

ΚΕΦ. Α'.
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ
ΤΩΝ ΘΗΣΑΥ-
ΡΩΝ ΤΟΥ ΘΑ-
ΝΑΤΟΥ

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

ὁ δὸν 'Εστε-
βάν δὲ 'Αρε-
κίτσα.

Χρυσάφι!...
Χρυσάφι!...
Χρυσάφι!...
Καταραμένο
χρυσάφι!...

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ὁ δὸν 'Ε-
στεβάν κα-
τώκησε στὸ
καλύτερο μέ-
γαρο τῆς 'Α-
ρίστης, ζῶσε
πολυτελῶς καὶ
σοφοῦτος τὰ
χρήματα μὲ
τὴ φροῦδα,
χωρὶς νὰ ξέ-
ρη κανεὶς ἀπὸ
τοῦ προερ-
χόντουσαν τὰ ἄπειρα πλοῦτη του, χωρὶς νὰ ξέρη κανεὶς τί εἶδους
ἀνθρώπος κρυβόταν κάτω ἀπ' τὸ περὶ τοῦ ἀλλόκοτου αὐτοῦ 'Ισπα-
νοῦ.

Ὅτι ἀνθρώποι στὰ χέρια τους, ἢ ζωὴ τους ἔβγαυ Κόλασι.
Πόλεμοι, φρόνοι, προσεῖες, τιμωριζίες, αἱματοκυλίματα — γιὰ
σένα, καταραμένο χρυσάφι!
'Εσὺ δίνεις τὴν ἀρπαστὴ εὐτυχία.
'Εσὺ δίνεις τὴ μαύρη συμφορὰ.
Πάντα οἱ ἀνθρώποι σὲ ζητοῦσαν μὲ δίψα, σὲ μακρινῆς ἄγρες
χῶρες, μέσα σὲ χίλιους κινδύνους.
Μὰ πὸ πολὺ ἀπ' ὅλες τίς ἐποχές, ἡ δίψα τοῦ χρυσοῦ εἶχε τρελ-
λάνει τοὺς ἀνθρώπους στὰ 1830.
Βρισκόμαστε στὴν πλοῦσια πολιτεία τοῦ Μεξικοῦ, στὴν ἀνομιστὴ
Σονόρα.

Στὴν πολιτεία αὐτὴ ἐξαιρετικὴ κίνησις τὸν ταξιδιωτῶν πα-
ρηγρεῖτο τὴν ἐποχὴ π' ἀρχίζει ἡ ἱστορία μας.
'Ανθρώποι τολμηροί, οἰκοκίνδυνιοι, ἄγριοι, μὲ σκοτεινὸ παρελ-
θόν, μαζεῦνονταν στὴ Σονόρα, μὲ μὰ ἑλίπδα, μ' ἕνα ὄνειρο: Νὰ
εἰσχωρήσουν ἐκεῖθεν στὰ παρθένα, σπ' ἀπάτητα, σπ' ἄγρια καὶ τρο-
μερὰ δάση τοῦ Μεξικοῦ γιὰ νὰ βροῦνε μεταλλεῖα χρυσοῦ, διαμάντια,
θησαυροὺς παραμυθένιους.

'Υπῆρχαν ὅμως τέτοιοι θησαυροὶ στὰ
δάση αὐτὰ, μέσα στὰ ὅποια παραφυλάγε
ὁ πὸ σίγουρος θάνατος;

Ναί, ἰσθῆχαν. Τὸ βεβαίοναν αὐτὸ
διάρροιοι τολμηροὶ κληροὶ πὸ εἶχαν προ-
χωρήσει ὡς ἕνα σημεῖο στὰ δάση αὐτὰ
καὶ εἶχαν ἀναγκαστεῖ νὰ γυρίσουν πίσω,
πρὸ τῶν τρομερῶν κινδύνων πὸ συνάν-
τησαν στὸ δρόμο τους.

Κίνδυνοι φοβεροὶ, φοικιῶδες, ἀφάντα-
στοι. Θηρία ἄγρια, φρεῖδια τεραστίων δια-
στάσεων, βάλτοι πὸν κατάνταν κυριολε-
κτικῶς τοὺς ἀνθρώπους, νυχτερίδες πὸν
τοὺς ἔβιναν τὸ αἷμα, ὄρθνα μεγάλα καὶ
ἐπιθετικὰ καὶ πάνω ἀπ' ὅλα αὐτὰ, οἱ ἄ-
παῖσιοι 'Ἰνδοί.

'Ἰνδοὶ πολεμιστὰ, γενναῖοι, ὀρηκτικοὶ,
αἰμοχαρεῖς, λυσσαλεῖς...
'Ἰνδοὶ ἀνθρωποφάγοι...

'Ἰνδοὶ μοσιόντες θανασιμῶς τοὺς ἐθ-
χροῦς ἀνθρώπους κ' ἔτοιμοι νὰ θυσιά-
σουν τὰ πάντα γιὰ νὰ τοὺς πάρουν τὸ κε-
φάλι, νὰ τὸ γδάρουν, νὰ κρεμάσουν τὸ
δέμα μὲ τὰ μαλλιά στὴ ζώση τους καὶ
νὰ στήσουν τὸ κρανίο γυμνὸ — τρόπαιο
φοικιῶδες κ' ἀνατριχιστικὸ — στὴν εἰ-
σοδο τῆς καλύβας των ἢ πάνω στοὺς τά-
φους τῶν νεκρῶν ἀρχηγῶν τους.

Παῖδες τολμοῦσε λοιπὸν νὰ εἰσχωρήση
στὰ δάση αὐτὰ τοῦ χρυσοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ
θανάτου;

'Ὅσοι ἔκαμαν τὴν ἀνομιὰ αὐτὴ, δὲν
γύρισαν πίσω. Τὸ κοινάρι τους τὸ κα-
τασπάραξαν τ' ἄγρια θηρία.

Τὰ κρανία τους ἀσπρίζουν πάνω στοὺς
τάφους πᾶν 'Ἰνδῶν φυλάχων.

Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, ὅλες ἡ ἀπάειρες ποῦγιναν ὡς τὰ
1830 στὰ δάση τοῦ Μεξικοῦ γιὰ τὴν ἀνακάλυψη χρυσοῦ, ἀπέτυ-
χαν οἰκτρόως.

Κι' οἱ νέοι χρυσοθήρα πὸν τόλμησαν νὰ μποῦν σὲς ζούργιλες
αὐτῆς τῆς ἀπάτητες κατὰ τὸ 1830, χρυσοθήρα προερχόμενοι ἀπὸ τίς
τέσσερες ἄγρες τῆς γῆς, ἄφησαν οἱ περισσότεροὶ ἐκεῖ τὰ κόκαλα
τους.

Οἱ 'Ἰνδοί, τὰ θηρία, τὰ φρεῖδια φυλάνε καλὰ τὸ ποθητὸ χρυσάφι.
Μερωκοὶ μάλιστα τὸ ἀντίκρυσαν, μὰ δὲν πρόφτασαν νὰ τὸ ἀγ-
γίζουν. 'Ἐπεσαν κ' αὐτοὶ θύματα τῆς τόλης τους ἢ τρελλάθηκαν
ἀπ' τίς ταιλαπορεῖες καὶ τοὺς ἔφαγαν τὰ θηρία!

'Ἐτοὶ εἶχαν τὰ πράγματα, οἱ κληροὶ, οἱ τυχοδιωκτὰ, οἱ χρυσο-
θήρα νεκροῦνονταν τὸ χρυσάφι τῶν μεξικανικῶν δασῶν ἀπὸ μα-
κρὰ, ὅταν περὶ τὰ τέλη τοῦ 1830 ἔφτασε στὴν πρωτεύουσα τῆς Σο-
νόρας, 'Αρίστη, ἕνας περιεργος καὶ μυστηριώδης 'Ισπανὸς εὐγενῆς,

χόντουσαν τὰ ἄπειρα πλοῦτη του, χωρὶς νὰ ξέρη κανεὶς τί εἶδους
ἀνθρώπος κρυβόταν κάτω ἀπ' τὸ περὶ τοῦ ἀλλόκοτου αὐτοῦ 'Ισπα-
νοῦ.

Στὴ Σονόρα ὀλόκληρη εἶχαν ἀρχίσει πειὰ νὰ μιλοῦν γι' αὐτόν,
οἱ κάτοικοι τῆς 'Αρίστης τὸν ἐθαίμαζαν, τὸν σεβόντουσαν καὶ τὸν
ἔτρεμαν. Εἶχε κατὰ τὸ σατανικὸ στὴν ἄη του ὁ δὸν 'Εστεβάν δὲ
'Αρεκίτσα.

Μ' ὅλους τοὺς εὐγενεῖς τρόπους του, τὰ μάτια του δταν θύ-
μιονε πεποῦσαν ἀστρατιῆς, ἡ ἄη του σκοτεινίαιε κ' ἐνέπειε τὸν τρό-
μο καὶ τὴ φροῖδα.

'Αλλὰ τί ζητοῦσε ὁ δὸν 'Εστεβάν στὴν 'Αρίστη;
Οἱ σκοποὶ τοῦ μυστηριώδους 'Ισπανοῦ δὲν ἄργησαν νὰ γίνων
γνωστοὶ σ' ὅλη τὴ Σονόρα.

'Ὁ δὸν 'Εστεβάν εἶχε ἔρθει στὸ Μεξικὸ διαμαρμόνος, παρ' ὅλα τὰ
πλοῦτη του, γιὰ χρυσάφι. Εἶχε ἀκούσει φραίνεται κ' αὐτὸς ὅλα δσα
λεγόντουσαν γιὰ τοὺς ἀμύθητους θησαυροὺς τῶν Μεξικανικῶν δα-
σῶν κ' ἀποφάσισε νὰ εἰσχωρήση στὰ δάση αὐτὰ καὶ νὰ κολυπηθῆ
στὸ χρυσάφι.

'Ἡ δυσκολίε πὸν παρουσιαζόντουσαν
σχετικῶς γιὰ τοὺς ἄλλους, δὲν τρομάξαν
τὸν δὸν 'Εστεβάν. Κι' αὐτὸ, γιατί εἶχε
ὅλα τὰ μέσα νὰ καταρτίση ὀλόκληρο κα-
ραβάνι, ὀλόκληρο μικρὸ στρατεῖμα γιὰ
τὴν ἐπικίνδυνη αὐτὴ ἐπιχείρησι.

'Ἐχοντας μαζί του ἀκετοὺς γενναί-
ους καὶ πεπειραμένους σιντράφους, θὰ
κατόρθωνε νὰ φτάση στὰ μεταλλεῖα τοῦ
χρυσοῦ, μαζόμενος μὲ τοὺς 'Ἰνδοὺς καὶ
σκορπιόντας γύρω του τὸ θάνατο.

Μόλις ἡ ἀπόφασις αὐτὴ τοῦ δὸν 'Ε-
στεβάν ἔγινε γνωστὴ, ἄπειρο κληροὶ ἄ-
γριοι θηρίων καὶ γνῶστα τῆς ζούργιλες,
ἄπειρο εὐγαυοκίνδυνιοι, χρυσοθήρα δηλα-
δὴ τῶν ἄγριων δασῶν, ἄπειρο τυχοδιω-
κτικῆς συγκροτήθηκαν γύρω του.

'Ὅλη ἡ Σονόρα μιλοῦσε πειὰ γιὰ τὴν
ἐπιχείρησι τοῦ δὸν 'Εστεβάν δὲ 'Αρε-
κίτσα, μέσα στὰ παρθένα δάση τοῦ Με-
ξικοῦ.

Κι' ἡ ἐτοιμασίε γιὰ τὴν ἀναχώρησι
προχωροῦσαν γοργὰ.

Κάτω μεσημέρι, ὅπου ὁ δὸν 'Εστε-
βάν γεμιάιζε μὲ τοὺς φίλους του στὸ
μέγαρο του, ἕνας ἄριπτος κατασκόνιστος
ταχυδρόμος ἔφτασε ἔξαφνα, φέρνοντας
ἕνα γράμμα γιὰ τὸν 'Ισπανὸ εὐγενῆ.

'Ὁ δὸν 'Εστεβάν διάταξε τοὺς ὑπη-
ρέτες του νὰ ὀδηγήσουν τὸν ταχυδρόμο
στὴν αἰθουσα τοῦ γεύματος, πῆρε ἀπ' τὰ
χέρια του τὸ γράμμα, χωρὶς νὰ τὸν ρω-
τήση ποῖος τὸν στέλνει, ζήτησε σιγνῶ-
μην ἀπ' τοὺς καλεσμένους του, τὸ ἄνω-
ξε κ' ἄρχισε νὰ τὸ διαβάξη.

'Ὅλων τὰ μάτια ἦσαν κερραμμένα ἐπάνω του.
Τὶ περιεῖχε τάχα τὸ μυστηριώδες αὐτὸ γράμμα;
Μὰ ὁ δὸν 'Εστεβάν ἦταν ἀνθρώπος μ' ἀποαλένια θέλησι. Τε-
λείωσε τὸ διάβασμα τοῦ γράμματος, χωρὶς νὰ προδώση τίς ἐντυ-
πώσεις καὶ τίς σκέψεις του, τὸ δὲλωσε κατόπιν, τὸ ἔβαλε στὴν τσέ-
πη του καὶ εἶπε στὸν ταχυδρόμο, δίνοντας τὸν ἕνα χρυσοῦ νόμισμα:

— Πολὺ καλά, φίλε μου. Πέε σ' αὐτόν πὸν σ' ἔστειλε, ὅτι μετὰ
τρεις ἡμέρες θὰ τὸν συναντήσω στὸ μέρος πὸν μοῦ δίνει συνέντευξι.
'Ὁ ταχυδρόμος ἔφυγε καὶ τὸ γέμια συνεχίστηκε...

Τρεῖς μέρες πέρασαν.
Μόλις ἔχει ξημερώσει,
Στὶς ἔρημιε πὸν ἀπλόνονται ἔξω ἀπ' τὴν 'Αρίστη, σ' ἕνα μέ-
ρος σὺνδεντρο καὶ γεμάτο κρεμῶς, ἕνας ἀνθρώπος εἶνε ξεστρωμέ-
νος κατὰχάμα στὴ γλῶη. Τὸ πρόσωπό του εἶνε ἡλωρημένο, ἄγριο

— 'Ερχεται! ψιθύρισε ὁ γαυσοκίνδυνιο καὶ τινάχτηκε ὀρθιος.

καί ποτηρό. Ξεφράσεις λύκου και δάινης συγχρόνως. Φοράει πλατύγυρο καπέλλο, με κρόσια γύρω, δερμάτινο σάκκο, δερμάτινο πλατύγυρο προς τα κάτω πανταλόνι και μπότες με γκέτες, δεμένες με κόκκινα λουριά.

Στην κνήμη του, κάτω απ' το γόνα, εινε δεμένο στερεά με λωρίδα ένα τεραστίο μαχαίρι. Βρίσκεται στο μέρος αυτό, για να το έχη πρόχειρο ο κάτοχος του όταν εινε ξφραμένος.

Πλάι του εινε άκουμπισμένο, σ' ένα κορμό δέντρου, το τουφέκι του.

Λίγα βήματα πιο μακριά βόσκει το άλογό του.

Ο άνθρωπος αυτός που φαίνεται με την πρώτη ματιά, ένας γνήσιος γαμβουζίνος, κεντρίζει το άγριό του τσιγάρο του και κυττάει προσεχτικά γύρω του, σαν κάποιον να περιμένει.

Μερικές φορές καλύβες πιο κάτω και έρημια και σιωπή απόλυτη.

Κοράκια φτερουγίζουν μόνον ανάμεσα και κρίζουν κάτω-κάτω άταια.

Έξαφνα, δυνατό ποδοβολητό άλόγων άκούγεται μακριά.

Ο γαμβουζίνος άφρονγκάζεται για μία στιγμή, με το αήτι κολλημένο στη γη και τινάξεται όρθιος.

— Έρχεται! ψυθურίζει.

Πραγματικώς, απ' το στρίψιμο ενός στενού μονοπατιού ξεπροβάλλει ανάμεσα στα δέντρα, μία συντροφιά από έξη πρόβατα. Εινε

ο δόν Έστεβάν με το φίλο του κ. Τραγαδούρο Δεσπλάρα, γερούσαστη της Άριστις, τον επίστάτη του Βαράγια και τρεις ύπνρητες του. Πάνοπλοι όλοι τους, προχωρούν με καλπασμό προς το γαμβουζίνο και σταματούν.

Ο γαμβουζίνος βγάξει το πλατύγυρο καπέλλο του και χαϊρετάει σαν τέλειος Ίσπανός Ιπότης.

Ο δόν Έστεβάν προχωρεί μερικά βήματα κ' έτοιμάζεται ν' ανταποδώσει το χαϊρετισμό. Έξαφνα όμως σταματάει και τα διαπεραστικά μάτια του καρφώνονται έπάνω πάνω στον τυχοδιώκτη χρυσόθηρα, ο οποίος τόν κυττάει έπισης μ' έκπληξη, αλλά και μίσος άνάμικο με τρόπο.

Τέλος ο γαμβουζίνος ύποκλίνεται και λέει με βραχνή φωνή στον δόν Έστεβάν: — Καλώς ήρθατε, άρχων! Ο δουλος σας Κουχίλλος σάς ύποβάλλει τα σέβη του.

Τα μάτια του δόν Έστεβάν άστράφρουν.

Κοντοσυγώνει πιο πολύ το γαμβουζίνο και του ψυθურίζει:

— Είστα σύ, σκύλε! Άλλαξες όνομα, αλλά ή μορφή σου μένει πάντα ή ίδια. Με γνωρίζεις;

Τρίζει τα δόντια του γεμάτος λύσσα ο γαμβουζίνος κ' άπαντάει:

— Ναι, αθάνατε, σάς γνωρίζω. Πώς μπορώ να σάς ξεχάσω. Τίποτε δέν άλλαξε έπάνω σας, εκτός... εκτός του όνόματός σας, αθάνατα...

Ο δόν Έστεβάν σφίγγει τις γροθιές του, μα συγκρατάει το θυμό του και ρωτάει:

— Λέγε άμέσως, γιατί μ' έφερες εδώ; Ποιο εινε οι σκοποί σου; Τι έννοούσες με το γράμμα που μου έστειλες πρό τριών ήμερων; Μήπως ήθελες να με παρουσήσεις εδώ και να με δολοφονήσεις; Ο γαμβουζίνος άνασπράχνει άδιάφορα τους άμιους του κ' άπαντάει:

— Όταν σάς έγραφα, δόν Έστεβάν, δέν ήξερα ποιος είσαστε. Δέν είχα συνεπώς κακούς σκοπούς εναντίον σας. Κι' ό,τι σάς ανέφερα στο γράμμα μου ήταν ή άλήθεια του μεγάλου Θεού.

— Μοιγώμαρες, ό,τι μπορείς να με κάνης τόν πλουσιότερο άνθρωπο της γης. Τι θές να πής μ' αυτό;

— Για να σάς άπαντησω, άρχων, πρέπει να μπουξέω σ' εκείνη εκεί την καλύβα και να μιλήσουμε ήσυχά και μυστικά. Δέχστες;

Ο δόν Έστεβάν έβγαψε στους συντρόφους του να τόν περιμένουν και μπήκε με τόν Κουχίλλο σε μία απ' τις έρημες καλύβες. Κέθησαν ο ένας αντίκρυ του άλλου, τα βλέμματα τους διασταυρώθηκαν και πρώτος έβλυσε τη σιωπή ο δόν Έστεβάν.

— Μίλησέ μου καθαρά και ίσα, εινε με σκληρή φωνή στον Κουχίλλο, Η δολιότηες να λείπουν. Άν μου ξεφύγες κάποτε και δέν σε κράμιασα, μπορώ να το κάνω τώρα. Κατάλαβες;

Ο Κουχίλλος έφερε το χέρι του στο μαχαίρι του. Η όμη του ελεγε συνεπιάσει.

Ο δόν Έστεβάν τόν ειλε κ' έσφίξε τη λαβή του πιστολιού του.

Ήσαν σαν δυό άγρια θηρία, έτοιμα να δολιήσουν το ένα κατά το άλλο. Μα πρώτος ο Κουχίλλος ήρέμησε, χαμήλωσε

τά μάτια του και ειπε στο δόν Έστεβάν:

— Άκουσε, άρχωντα. Άν θές να μιλήσουμε και να συνεννοηθούμε, πρέπει να ξεχάσουμε τα περασμένα. Δέχστες;

Ο δόν Έστεβάν σκέφτηκε λίγο κ' άπάντησε:

— Έστω. Λέγε.

— Όπως εινε γνωστό σ' όλη τη Σονόρα, άρχωντα, με λήη ο Κουχίλλος, διοργανώνεις, άρχων δε Έστεβάν, μία έκστρατεία για τα παρθένα δάση του Μεξικού. Θα εισχωρήσης σ' αυτά για να βρής την χρυσάφι. Ξέρω πως ή εκστρατεία σου αυτή θα πετύχη, όπως την όργάνωσες. Και γ' αυτό σου έγραφα. Ξέρω ένα μυστικό που μπορεί να σε κάνει τόν πλουσιότερο άνθρωπο του κόσμου. Ξέρω μέσα στην καρδιά των άγριων αυτών δασών, ήμερες πολλές μακριά, μια κοιλάδα, στην όποία τα νερά των βροχών έχουν σωριάσει μια θάλασσα χρυσαφιού. Χρυσάφι άφθονο, άρκετό για ν' άγοράσης κανείς όλη την ύδρόγειο σφαίρα!... Είδα το χρυσάφι αυτό με τα μάτια μου. Το είδα... Το αντίκρισα και θαμπαθήρα απ' τη λάμψη του. Και μόνον έγώ γνωρίζω το μέρος που βρίσκεται. Έχω λοιπόν να σάς προτείνω μια καλή και δικαία μοιρασιά. Άν δεχτήτε, θα γίνω ο όδηγός σας. Θα πολεμήσουμε με θηρία και άγριούς και θα φτάσουμε μια μέρα στην κοιλάδα αυτή του χρυσοί. Θα φτάσουμε, το όρμίζομαι. Θα φτάσουμε πατώντας πάνω σε πάματα θηριών, ξερετών και άνθρωποφάγων...

Ο δόν Έστεβάν τόν άκουγε με προσοχή. Έξαφνα σήκωσε το χέρι του, τόν διέκοψε και του ειπε:

— Στάσου! Αλλά που μου διηγείσαι, μοιάζουν σαν παραμύθι. Πές μου πούτα πώς μπορείς να φτάσης μέρους σου στο μέρος αυτό και πώς άφου έφτασες, δέν πήρες μαζί σου όσο χρυσάφι μπορούσες;

Ο Κουχίλλος κούνησε θλιβερά το κεφάλι του.

— Θα σου άποδείξω, δόν Έστεβάν, άποκριθήκε, πως λέω την άλήθεια. Γιατί ο θησαυρός αυτός ύπάχει. Γιατί τόν είδα. Άκουσε λοιπόν: Στά μέρη αυτά ζούσε άλλοτε ένας περιφραμένος κτηνητός άγριων θηριών, ένας κτηνητός άτρόμητος, που τόν φοβόντουσαν κ' αυτοί άκόμα οι Ίνδοί. Τόν λέγαμε Μάρκο Άρελάνο. Ο Άρελάνος ήταν ο μόνος άνθρωπος που έφερε το μυστικό της κοιλάδας του χρυσοί. Κι' άποφάσισε Έξαφνα να διασχίση τ' άγρια δάση, να φτάση στο μέρος του θησαυροί, επί τη βάσει ενός σχεδίου που κρατούσε κρυμμένο έπάνω του, και να κάνει όλο εκείνο το χρυσάφι δικό του. Ψάξ είπα πως ο Άρελάνος ήταν άτρόμητος. Ελεγε καρδιά λονταριού. Δέν τόν φόβιζε τίποτε. Ούτε τα θηρία, ούτε οι Ίνδοί. Κι' άρχισε να τουμάζεται γρήγορα-γρήγορα για το μεγάλο ταξείδι...

Στο σημείο αυτό ο Κουχίλλος στάθηκε, τράβηξε δυό-τρεις ρουφηξιές καρπού και συνεχισε με φωνη που μάταια προσπαθούσε να κρυφή τη συγκίνησή της:

— Σύντροφό του για το επικίνδυνο αυτό ταξείδι διάλεξε ο Άρελάνος έμένα. Ξεκινήσαμε οι δυό μας όλομόναχοι. Επί ήμερες πολεμούσαμε με Ίνδους κ' άγρια θηρία, περνώντας ποτάμια και βουνά. Έρημιά άπλωνόταν γύρω μας. Σιωπή, άλόγωνισ και θάνατος... Ώς που τέλος, άφου περάσαμε ένα ποτάμι, αντίκρισαμε απέναντι, στο βάθος του δασώδους λαγκαδιού, ένα λάφο, μ' ένα μνημείο Ίνδου άρχιπολεμιστού στην κορυφή, στολισμένο με κρυνά άνθρώπων και θηριών.

Μόλις ο Άρελάνος αντίκρισε τόν λάφο έκνινο, μια κραυγή χαράς, μια κραυγή θριάμβου ξεέφυγε απ' τα στήθη του:

— Φτάσαμε!... Φτάσαμε!... Δέν σού μωρίζε χρυσάφι, Κουχίλλε, φίλε μου; Κι' όμως βρισκόμαστε κοντά στη μαγική κοιλάδα του χρυσαφιού. Είμαι βέβαιος. Νά ο τάφος του Ίνδου άρχηγού!...

Συγχρόνως ο Άρελάνος έβγαλε απ' τόν κόρφο του μια παλιά περιγραμμένη, κτυνημένη κ' έφθαμμένη απ' τα χρόνια, την άνοιξε κ' άκουσε να την έξεταίξη. Ήταν το περιφραμένο σχέδιο που διαίχανε το μέρος που ύπηρχε ή κοιλάς του χρυσοί, πολύπλοκο, όπως πρόφρασα να δώ, και χαμομένο με κόκκινο βαθύ χρώμα, με αίμα, όπως έμαθα άργότερα, το αίμα ενός παλιού κτηνητού των δασών και χρυσόθηρα, ο οποίος το είχε σχεδιάσει με το αίμα του το ίδιο, μη έχοντας τίποτε προχειρότερο, μέσα στο δάσος που βρισκόταν.

Ο Άρελάνος κύταξε το σχέδιο καλά, το ξανάβαλε στον κόρφο του και κατόπιν του ειπε άστράφρυντας δίως από χαρά:

— Έτσι εινε, Κουχίλλε, φτάσαμε!... Το χρυσάφι είν' εκεί πίσω απ' το λάφο. Ζήτη ο Θεός!...

Δέν πρόφρασε όμως να τελειώσει τη φράση του κ' άγριο ποδοβολητό άκούστηκε Έξαφνα ανάμεσα στα δέντρα.

— Οι Ίνδοί! Ξεφάνισε φραγμένα ο Άρελάνος. Κι' άμέσως έτοιμάσαμε τα όπλα μας και ταμπαροφθήκαμε πίσω από τους κορμούς των δέντρων...

Ρίχτηκαν έπάνω στον Μάρκο Άρελάνο και τόν κομμάτιασαν!...

(Άκολουθεί)